

In de schaduw van de berg

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Silvia Vasquez-Lavado

In de schaduw
van de berg

Vertaald door Vanja Walsmit

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6119 7

© 2022 Silvia Vasquez-Lavado

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Vanja Walsmit

Oorspronkelijke titel *In the Shadow of the Mountain*
Oorspronkelijke uitgever Monoray, an imprint
of Octopus Publishing Group Ltd.

Omslagontwerp Marry van Baar, op basis van
het ontwerp van Two Associates

Foto auteur © Emily Assiran

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor iedereen die nog moet klimmen...
je bent niet alleen*

Inhoud

- 1 Chomolungma 9
- 2 Borrón y cuenta nueva 21

- 3 Donswanten 39
- 4 Zondagse prooi 63
- 5 De Hoge Himalaya 91
- 6 Lancaster 90210 107
- 7 Ridum 127
- 8 Topmerk 145
- 9 Alles wat we doen heeft betekenis 163
- 10 Peruaanse cowgirl zonder verleden 189
- 11 Samen klimmen 203
- 12 Als de boel in elkaar stort 217
- 13 Testosteron 237
- 14 De Chinese Muur 245
- 15 Laat je door haar helpen 263
- 16 Los Divorciados 287
- 17 Het Dal der Stilte 307
- 18 De Zone des Doods 331
- 19 Op de top van de wereld 351

- Dankwoord 363

Chomolungma

Als ik tot duizend kan tellen, gaat het me lukken.

1, 2, 3...

Ik ga een wandeling maken. Meer is het niet. Gewoon een wandeling. En heel lange, heel steile, potentieel dodelijke wandeling de Lhotsewand op, een meer dan 1200 meter hoge verticale muur van blauw ijs die uit de Westelijke Cwm oprijst.

Het Dal der Stilte.

In mijn hoofd is het allesbehalve stil, en vanaf waar ik sta is de Lhotse een glad, glinsterend beest.

Een alpine wolkenkrabber.

Vlak voor de wand bevindt zich een *bergschrund*, een gapende spleet waar de gletsjer is gescheurd en een stuk van de berg is losgekomen, als een brede mond die hongerig openstaat. Ik voel de glutenvrije haveremout van die ochtend zwaar op mijn maag liggen terwijl ik in de immense diepte staar.

Dan een geluid.

Een handschoen valt en glijdt de leegte in. Ik zie hem verdwijnen en staar hem nog lang na, hopen dat hij op wonderbaarlijke wijze weer opduikt.

Geen van de andere klimmers zegt een woord. Een voor steken we een veld met ruige rotsen over en klimmen we via een ladder over de bergschrund.

Ik concentreer me op de touwen. Twee dunne lijntjes die de ijzige wand van de Lhotse op kronkelen. Een voor ons, de klimmers die naar boven gaan, en één voor de afdalers. De touwen zijn niet dikker dan mijn duim, maar zullen ons anderhalve verticale kilometer naar boven helpen, als een leuning langs

een trap. In mijn gedachten veranderen ze in fluwelen koorden die ons naar een mysterieuze, exclusieve nachtclub leiden, waar de dansers deinen en de drank vloeit. Stomdronken zijn is een stuk minder angstaanjagend dan dit.

Als ik nu ongezekerd was en een paar stappen van de route afweek, zou ik de handschoen achternagaan. Dan zou ik snel en geluidloos een onmetelijke, eindeloze dood tegemoet glijden.

Met andere woorden: vanaf hier gaat het alleen maar bergopwaarts.

17, 18, 19...

Mike, de hoofdgids, leidt ons de Lhotse op. Hij wordt gevolgd door Danny en Brian, de snelste en sterkste klimmers, met vlak achter hen Ang Dorjee. Mark en ik houden het tempo vast in het midden, onze lievelingsplek, en de achterhoede wordt gevormd door Everest-legende Lydia Bradey – de eerste vrouw die de top heeft bereikt zonder zuurstof. Rob, een ander teamlid, had het moeilijk en was niet fit genoeg om verder te klimmen dan Kamp 2.

33, 34...

Bij het ontbijt had Mike gezegd dat het iets minder dan vijf uur zou kosten om de Lhotsewand te beklimmen. Ik pak mijn karabiner, open de stijgklem en klik die aan het eerste vaste touw links van me. De stijgklem zit aan een touw aan mijn klimgordel, die mijn heupen en het bovenste deel van mijn dijen omvat. Zo'n klem fungeert als een handrem annex takel: hij glijdt in één richting het touw op en trekt het strak als er druk op komt te staan. Langzaam begin ik te lopen, terwijl ik mijn stijgklem het touw op duw. Ik druk mijn vingers diep in mijn handschoen, zodat ik door het dikke materiaal heen kan voelen wat ik vast heb. Mijn handschoenen zwabberen zoals altijd om mijn handen. Professionele klimuitrustingen zijn nog steeds ontworpen voor mannen, en zelfs de extra small handschoenen slobberen.

Ik heb geleerd om het ermee te doen.

Toen ik met klimmen begon, was de stijgklem een symbool. Het ding dat me een 'echte klimmer' maakte. Waarmee je overweg moest kunnen om je tot de coole klimmerskliek te mogen rekenen. Na tien jaar klimmen en vijf van de Seven Summits – de hoogste berg op elk continent – voel ik me nog steeds een stuntelig kind dat erbij probeert te horen, maar de stijgklem is geen protserig onderdeel meer van mijn uitrusting. Het is een verlengstuk van me. Mijn levenslijn, mijn anker. Hij klikt alleen open als ik dat wil.

Ik heb respect voor de stijgklem. Ik buig voor de stijgklem.

Telkens als ik zijn stalen tanden in een touw voel bijten, breng ik een binensmonds *yes* uit.

55, 56, 57...

Ik hef mijn ijsbijl op als een stok, sla hem in de wand en zet mijn knieën tegen de helling om mezelf te stabiliseren. Lopen met stijgijsers – metalen platen die je onder je schoenen bindt – is vermoeiend. Ze boren zich in uitgeharde sneeuw en zorgen daarmee voor grip. Gelukkig heb ik dezelfde als de meeste Sherpa's, die al voor ons uit zijn geklommen om het kamp op te zetten voor de nacht. Ik volg precies in hun voetstappen en zet mijn ijsers in de richeltjes die hun ijsers in het ijs hebben achtergelaten. Dat ik mijn stijgijsers niet in maagdelijk ijs hoeft te drukken scheelt een piepklein beetje energie, en ik bespaar waar ik kan. Elke stap moet precies en mechanisch zijn.

Diep inademen en uitademen. Emoties zijn gevaarlijk op deze hoogte. Concentreren. Tellen. 61. 62. Geen gevoelens. Tellen. 70. Geen emoties. Tellen. 84. 85.

We zitten 36 uur van de top, schat ik. Nog twee kampen te gaan. Ik zou kunnen proberen het aantal kilometers te berekenen, maar die hebben helemaal geen betekenis meer. Zo hoog op de berg is afstand abstract. Totaal irrelevant zelfs. We meten onze dagen in herkenningspunten en gewonnen hoogte. Kamp 3. 7750 meter. Kamp 4. Gele band. Geneefse Pijler. Zuidcol. 8000 meter. We zijn overgeleverd aan de hoogte. Het is moeilijk te bevatten wat dichtbij is en wat ver weg. Tijd zet uit en krimpt. Perspectieven verschuiven snel. Uitgezoomd zijn we mieren in formatie, kleine zwarte puntjes die de flank van een kolossale bergketen op kruipen. Maar mijn gezichtsveld is microscopisch – het enige wat ik zie is het glinsteren en afbrokkelen van de wand die ik op dit moment beklim.

Op deze hoogte zitten we hoger dan de meeste vogels ooit zullen vliegen.

Ik vraag me af of vogels dit ook hebben. Of zij ook geobsedeerd raken door hoogte. Hoger proberen te vliegen dan hun soortgenoten.

93, 94, 92...

Shit. Opnieuw beginnen.

1, 2, 3...

Ergens achter deze wand ligt de top. Of ligt hij boven ons?

Waarom heb ik me niet beter in de route verdiept?

De Lhotse is het laatste obstakel vóór Kamp 3, waar onze zuurstofflessen

liggen te wachten. Boven de 7300 meter is de beklimming een race tegen oprakend zuurstof. Op die hoogte rusten we, maar herstellen doen we niet. We verslechteren. De zuurstofflessen, op onze rug gebonden als pasgeborenen in een draagdoek, worden onze kostbaarste vracht. Zonder zijn we er geweest. Iedereen, behalve Lydia misschien. De laatste kans op redding ligt nu sowieso achter ons. Helikopters vliegen niet hoger dan Kamp 2. Elk soort redding, zelfs het bergen van een dode, moet nu stap voor stap gebeuren, te voet, langs de touwen.

24, 25, 23...

Shit. Opnieuw. Nog een keer beginnen.

1, 2, 3...

De wind wakkert aan.

Het gebruikelijke gekeuvel en geouwehoer is verstomd en heeft plaatsgemaakt voor hijgende en grommende baritongeluiden. Iedereen concentreert zich op zijn volgende stap.

‘Steen!’ schreeuwt Brian plotseling van boven. Hij zwenkt naar rechts als er een steen ter grootte van een basketbal de Lhotse af tuimelt.

Steen! Steen! Steen! Het woord galmt door ons heen. We hellen allemaal naar rechts. 22, 23, 24... Een ander team, dat van Kamp 3 komt, glijdt geluidloos voorbij langs het touw voor de afdalers. Het is verwarrend om hen naar beneden te zien komen, terwijl verder iedereen op de berg *omhoog, omhoog, omhoog* denkt. Het is 17 mei. De beste periode om een toppoging te doen. Nu afdalen betekent dat er iets verkeerd is gegaan. Terwijl ze ons passeren, realiseer ik me dat ik vanochtend nog geen enkel ander team heb gezien. We zijn de enigen op de wand.

Een kwartier later begint de wind te fluiten en te loeien.

‘Ijs!’ brult Ang Dorjee.

Ijs.

Ijs.

Ijs.

Er is iets niet in orde.

Halverwege komen we bij een uitstulping, een gevaarlijke rotsige uitloper die bedekt is met het hemelsblauwe ijs dat zich vormt wanneer er sneeuw op een gletsjer valt. De uitstulping is een prachtige ijzige korst waar we overheen moeten krabbelen terwijl we een ingewikkelde touwwissel moeten uitvoeren.

Elk vast touw dat de Lhotse op leidt is ongeveer 45 meter lang. Aan het einde van een touw moeten we onze stijgklem losklikken en hem aan het volgende touw vastmaken. Dat moment tussen twee touwen is het gevaarlijkst. Het is een proces in twee stappen: je moet altijd met ten minste één stijgklem aan het vaste touw bevestigd blijven om te voorkomen dat je van de wand af glijdt.

Hier uitgeklikt zijn is zelfmoord.

Ik duw mijn stijgijzers zo diep als ik kan in het ijs om mezelf in evenwicht te houden terwijl ik me losmaak. Op dat moment begint de wind te gieren en stuurt stenen zo groot als een jerrycan recht op ons af. Stukken ijs breken van de wand en dreunen tegen mijn helm. Mijn gletsjerbril trilt. Ik kniel en druk mijn hoofd tegen het ijs. Kamp 3, voor ons, dat ik tijdens onze tweede rotatie vanaf dit punt duidelijk had zien liggen, is een waas. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om het te kunnen zien, maar de wolken zijn dikke plukken suiker-spin. Ergens anders zou het een liefallige aanblik zijn, prachtig zelfs, maar hier is het geen goed teken.

De plukken gesponnen suiker die van het wolkendek loskomen kunnen we overleven. Dat zijn milde ministormpjes die snel voorbijtrekken. Maar als de hele deken op ons neerdaalt, kunnen we nergens heen. Op deze hoogte krijgt het landschap een andere betekenis. Mysterieuze wolkenformaties herbergen lawines, hopen slagroomsneeuw bedekken ijzige breuken die een been of, in het ergste geval, een heel lichaam kunnen verzwelgen.

Schoonheid en dood zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Vanmorgen voorspelde Mike dat de zon in de loop van de dag tevoorschijn zou komen. Maar nu daalt er een dik wolkenpak neer op de Lhotse, en voordat ik mijn voeten stevig in de wand kan planten, wordt het gieren van de wind een holle kreet. Hij blaast deuken in de marshmallowmouwen van mijn jas. Beukt tegen het touw. Zweet de sneeuw tot ijzige tornado's op. Grote brokken ijs en puin vliegen met veel geweld om onze oren en vallen uiteen als ze vele meters naar beneden storten.

In elke rampenfilm over de Everest is dit de scène waarin mensen sterven.

De zichtbaarheid is bijna nul.

Het enige wat ik zie, is het touw voor mijn neus.

Ik bid dat de grond stevig genoeg is en stap een rotsige, onbeschutte bergkam op waar Kamp 3 zou moeten zijn. Ik zie de eerste tenten staan. Hier moeten volgens Ang Dorjee onze zuurstofflessen zijn. Door een bevroren bril zie

ik ze liggen in de sneeuw – kleine zilver-met-gele patronen, als een pak AAA-batterijen. Reddingsboeien. Mijn ademhaling is schokkerig en oppervlakkig. Ik strompel naar de flessen en stort me in de groepsomhelzing. We wachten op aanwijzingen van de gidsen, maar de wind wervelt in wilde, ijzige derwisjen tegen ons aan en overstemt alle geluid. Ik versta Mike niet, hoe hard ik ook mijn best doe, en ook al lijkt hij te schreeuwen. Ik durf mijn buff en mijn dikke capuchon niet af te doen om te kunnen horen wat hij zegt. Op deze hoogte slaat onderkoeling onmiddellijk toe.

‘Pak je fles en ga!’ blaft Mike, en ik hoor zijn stem overslaan van paniek. ‘Ga, ga, ga! Het wordt erger, blijf doorlopen. Dit is een gevaarlijke plek. Kom op, lopen!’

De afgelopen vijf weken hebben we getraind voor dit moment, voor onze toppoging. Mike was serieus geweest, streng zelfs, maar zijn kalmte was hij nooit verloren. De paniek in zijn stem brengt grote onrust bij me teweeg, die me in één klap terugbrengt naar mijn jeugd, naar Lima, naar huis, waar mijn vader ons altijd met geschreeuw in beweging probeerde te krijgen. Bevelen opvolgen deed je bij mij thuis zonder na te denken. Er waren geen discussies, alleen repercussies. Ik deed altijd wat me gezegd werd.

Haastig raap ik mijn zuurstoffles op en doorloop zo snel mogelijk de stappen, als een robot.

Stap één. Rugzak openen.

Stap twee. Zuurstoffles in het midden proppen.

Stap drie. Drukregelaar en masker op de fles aansluiten.

Stap vier. Drukregelaar aandraaien zodat er geen zuurstof verloren gaat.

Mijn hart bonst. Ik hoor mijn ademhaling tegen de buff die mijn nek en kin bedekt. Iets in mijn masker klikt niet op zijn plaats. Ik pruts wat aan de drukregelaar, maar mijn teamgenoten zijn al in beweging gekomen, dus ik zet mijn masker op, niet zeker of er wel zuurstof door stroomt, en volg hen de sneeuwstorm in. Kamp 3 bevindt zich in een ondiepe kom aan de rand van de berg, met een prachtig panorama – meestal dan. Onze tenten staan aan het andere einde van het kamp, nog 150 meter de bergheiling op. Vóór ons zie ik hoe een schaduw zich een weg baant door de sneeuwstorm. Ik kan niet zien of het Danny of Brian is. Flarden sneeuw worden lagen en dan, uiteindelijk, een massieve kleurloze muur.

De lucht is vaal.

Angst giert door mijn lijf, heet en onbeheersbaar. Paniek is dodelijk op grote hoogte. Dat weet ik. Het ontnemt je je zuurstof, vergiftigt je ledematen. Ik heb getraind op momenten als dit. Maar die kennis kan de adrenaline die door mijn aderen schiet niet dempen.

Als we de eerste groep tenten zijn gepasseerd, hebben we nog een laatste traverse te nemen. Een dunne rotsrichel waarop we moeten zien te balanceren, waarna we ons aan een touw boven ons hoofd moeten vastklikken. Mijn masker is beslagen, de luchttoevoer traag en stroperig. Als ik ademhaal, heb ik het gevoel te stikken in plaats van zuurstof naar binnen te zuigen. Misschien heb ik de drukregulator niet aangezet? *Verdomme*. Ik blijf staan en doe mijn rugzak af om het te controleren.

‘Silvia, wat denk je in hemelsnaam dat je aan het doen bent?’ snauwt Lydia. ‘We staan op een gevaarlijke plek. Niet stilstaan nu!’

Van de mannen valt bruuskheid te verwachten, maar van Lydia komt het hard aan. Ik snak naar adem, dus ik trek mijn masker af en adem gulzig wat ijle lucht in. Grote brokstukken slaan hard en ongecontroleerd tegen de wand, sommige spatten in dodelijke splinters uiteen, andere barsten met een dreun vlak voor me open, als kleine rookwolkjes na een bom. Ik pak het touw beet en loop langzaam op de toppen van mijn tenen, voetje voor voetje. Ik zie niets anders dan mijn handen die de touwen direct boven me vastgrijpen en dan, plotseling, zijn ook die verdwenen. Door kortstondige openingen in de werfelende sneeuw zie ik het volgende vaste touw hangen. Ik moet me losmaken.

Mijn tenen krommen zich in mijn schoenen, alsof ze zich aan de bergwand proberen vast te klampen.

Ik ontgrendel mijn stijpklem en houd een moment lang doodsbang mijn adem in. Heel even ben ik ongezekerd en alleen.

Als ik nu eens gewoon zou stoppen?

Stel dat ik nu achterover zou leunen en zou loslaten? Samen met het ijs en het steenslag de leegte in zou storten? Voor het eerst dringt het tot me door: het besef dat de dood niet alleen altijd dichtbij is, maar misschien ook de reden is waarom ik hier ben.

Meer ijs, eindeloos veel ijs lijkt het, valt met duizelingwekkende snelheid om me heen naar beneden. Ik stel me voor dat ik hierna aan de beurt ben. Niemand zou me horen of zien. Ik zou gewoon het ene moment hier zijn, en het volgende weg. Simpel. Misschien is het gemakkelijker om er zo een einde

aan te maken. Er met een knal uit te stappen.

Ze zeggen dat jaren die op een zes eindigen ongeluk brengen bij het beklimmen van de Everest. Zowel 1996 als 2006 was een verwoestend jaar voor de klimgemeenschap: tientallen klimmers en Sherpa's kwamen in de stormen om het leven. Sommige lichamen liggen nog steeds zwart en bevroren op de berg, te koud om goed te kunnen rotten.

Maar het is 2016, en hier sta ik.

Thuis in Peru, toen mijn moeder tegen kanker vocht, liep ik bij een psychiater die dr. Hugo heette. Hij concludeerde dat het beklimmen van de Everest voor mij een doodswens was. *Is dat niet voor iedereen zo?* Ik moest lachen en deed hem als een typische Peruaanse macho af. Natuurlijk had hij moeite met mijn ambitie. Ik was mijn hele leven al onderschat door mannen als hij. Maar misschien had dr. Hugo wel gelijk. Misschien ben ik hier om de berg voor me te laten doen waar ik zelf niet toe in staat ben.

Tegen de tijd dat ik mijn stijgklem aan het laatste stuk touw klik, is er in mijn schedel een symfonie bezig. Het geroffel van mijn hart ketst tegen de benige binnenkant. Mijn vingers in mijn handschoenen zijn volkomen gevoelloos. Mijn huid wordt plotseling warm en dan weer koud, en mijn borstkas gaat zo hevig op en neer dat ik bang ben dat hij straks doormidden slijt. Is de grond onder of boven me? Alles draait. Mijn voeten lopen op lucht. Alles is wit. Glanzend, helder wit. Net als ons nationale schooluniform op de eerste schooldag. Wit als de smetteloze handschoenen die de schoolbrigadiers droegen tijdens onze jaarlijkse patriottische mars. Die handschoenen waren een exclusief symbool, de ultieme erkenning dat je een voorbeeldige leerling was, wat ik dolgraag wilde zijn.

Wit was schoon, zoals de sneeuw die ik alleen in films had gezien.

Wit was rust, geborgenheid, kalmte.

Wit was orde. Goedheid.

Maar nu klinkt er in het wit geschreeuw.

De besneeuwde silhouetten van mijn teamleden flitsen in en uit het zicht. Ze zijn ergens verderop in de sneeuwstorm. De wind duwt me uit balans; hij is bijna te hard om me staande te houden. Ik probeer mezelf tegen de wand te plakken.

Dit is waanzin. Complete waanzin. Een berg beklimmen – deze berg beklimmen – slaat nergens op.

1, 2, 3...

Ik sta te wankelen op de rand van de traverse. Sneeuwblind klik ik me vast aan het laatste touw, neem het laatste stukje van de traverse, laat me dan op handen en knieën vallen en kruip naar waar ik hoop dat de tenten staan. Mijn tent vinden is het enige doel. Alle andere gedachten en geluiden blokkeer ik. Ik ben alleen nog maar een lichaam dat door de ruimte beweegt. Voor één keer is een black-out heel welkom.

‘Kruip een lege tent in!’ roept iemand van het langsrennende Sherpa-team. ‘Afdalen naar Kamp 2 niet veilig!’

Uiteindelijk zie ik een groepje silhouetten. Ik tast naar de dubbele rits van de eerste tent die ik bereik, duw ze met een vinger uit elkaar om de bevroren flap te openen en rol de tent in. Ik trek snel mijn stijgijsers uit om te voorkomen dat de ijzere punten de tent scheuren, en gooi mijn rugzak op de grond. De zuurstoffles floept eruit. Mijn tanden klapperen terwijl het bloed weer naar mijn ledematen begint te stromen. Ik kan niet ophouden met rillen. De wind beukt woest tegen de nylon wanden. Mijn hart werkt op volle toeren. Ik wil om hulp schreeuwen, maar niemand zal me horen.

Ik kan dit niet.

Iemand moet me helpen, maakt niet uit wie.

Snotterige tranen rollen over mijn wangen.

Ik trek mijn benen op en ga op mijn zij liggen. Verder dan hier ga ik niet komen. Dit is het einde. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat ik de Mount Everest kon beklimmen? De tranen zwellen aan tot een diepe, gierende snik. Sinds de eerste dag in het Basiskamp, alleen en overweldigd in mijn tent, heb ik niet meer zo gehuild.

Voor mijn vertrek uit San Francisco heb ik een testament gemaakt, een formaliteit die me door mijn klimvrienden was aangeraden. Omdat mijn hoofd er totaal niet naar stond om iets officieels te laten opstellen, heb ik een holografisch testament in elkaar geflanst. Ik liet mijn appartement aan mijn non-profitorganisatie na en beschreef in algemene termen dat het voor goede doeleinden gebruikt moest blijven worden. Maar het testament voelde niet echt. Het leek eerder een halfslachtige voorzorgsmaatregel die een verantwoordelijke volwassene zou nemen. Nu doemen de woorden *laatste wil* en *testament* levensgroot op.

Wat heb ik eigenlijk na te laten?

Er zijn nachten geweest in San Francisco waarin ik bad dat de San Andreas-breuk zich zou openen en me zou verzwellen. Dat mijn hart ongemerkt zou stoppen met kloppen in mijn slaap. Op sommige ochtenden ontwaakte ik met mysterieuze blauwe plekken over mijn hele lichaam. Andere ochtenden werd ik wakker in een ziekenhuis zonder te weten hoe ik daar was beland. Ik ben dagen zoet geweest met het natrekken van mijn black-outs, als een forensisch wetenschapper. Al die vrienden en familieleden die me smeekten om de Everest niet te gaan beklimmen, die bang waren dat het mijn dood zou worden, begrepen niet dat ik mezelf al jaren aan het doden was.

Ik sla mijn armen zo stevig mogelijk om mijn lijf.

Het is niet genoeg. Het is nooit genoeg geweest.

Ik pak de kanariegele zuurstoffles en klem hem tegen mijn borst. Doe alsof hij me vasthoudt, houd mij eraan vast als een soort reddingsboei. Wat ik op dit moment nodig heb om te blijven ademen is geen zuurstof, maar aanraking. *Ik moet worden vastgehouden.* Ik heb een omhelzing nodig waar niets tegenover hoeft te staan. Een omhelzing die zuiver en beschermend is.

De omhelzing van een moeder.

De Everest heeft vele namen, maar allemaal betekenen ze moeder. Sagar-matha – Moeder van de Hemel; Chomolungma – Moeder van de Wereld. Om de een of andere reden ben ik nooit bang voor haar geweest. Ik heb ontzag voor de kracht die ze uitstraalt, voor haar kolossale massa. Maar in plaats van doodsangst te voelen voor haar omvang heb ik me er altijd door beschermd gewaand. De eeuwenoude rotspartijen en de onverzettelijke wreedheid en schoonheid van de Everest hebben iets koesterends en standvastigs. Ik was haar gaan zien als de sterke spirituele gids die ik nooit had gehad. En ik dacht dat zij mij op haar beurt met de scherpzinnige compassie van een moeder zou bezien.

Wat een belachelijke fantasie.

Wat een arrogant waanbeeld om te denken dat een berg me van mezelf zou kunnen redden. Om te geloven dat deze uitgestrekte massa rotsen en ijs haar zogenaamde armen zou openen en me veiligheid zou bieden. Dat het deze berg iets zou kunnen schelen of ik bleef leven of omkwam. Ze heeft er al zoveel gedood. Mensen komen naar de Everest om allerlei redenen – ze willen rust, avontuur, respect, roem, transcendentie. Maar net als een goede moeder geeft ze ons wat we nodig hebben, niet wat we willen.

Misschien vertegenwoordigt de Everest echt wel mijn verheerlijkte doods-
wens. Misschien is wat ik najaag een manier om er op het hoogtepunt tus-
senuit te knijpen. Letterlijk.

Waarom had ik de verwachting dat Chomolungma me zou redden?

Ze was niet de eerste moeder die me in de steek liet.

